

# USTEC·STEs

Intersindical Alternativa de Catalunya (IAC)

[www.sindicat.net](http://www.sindicat.net)

Franqueig  
concertat  
02/444

Número 457

**Eina sindical  
d'informació**



**Aturem la LOMCE  
Revertim la LEC**

# Una Llei ideològica al servei de la CEOE i la Conferència Episcopal



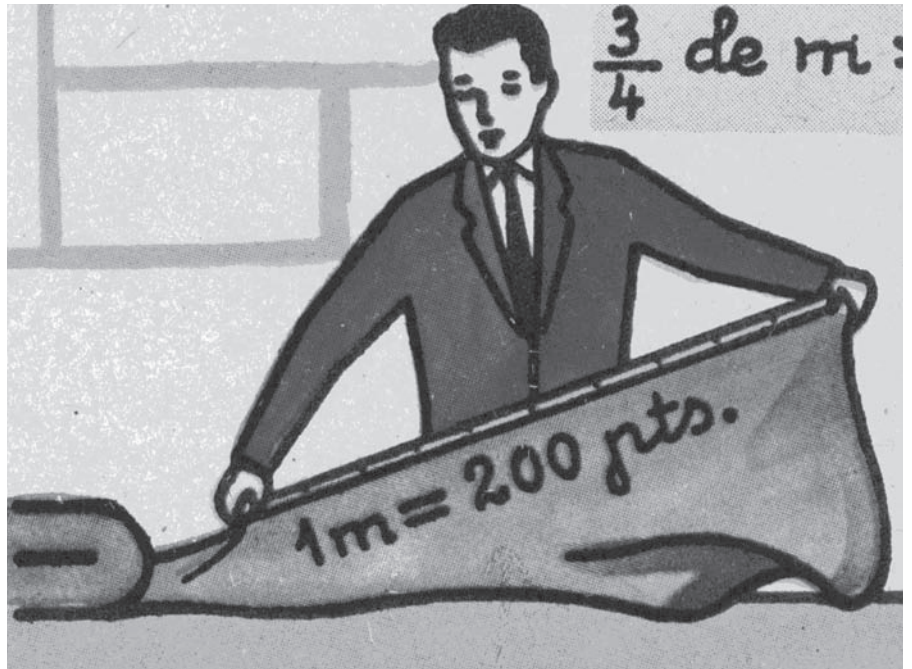
La LOMCE (Ley Orgánica de la Mejora de la Calidad Educativa) és la sisena reforma educativa des de la promulgació de la Constitució, a la qual hem de sumar la LEC catalana. Set lleis en una única generació de docents, un fet que constata com l'escola ha estat un camp de batalla ideològic, amb l'únic denominador comú de prescindir de l'opinió del professorat, que malgrat miopies polítiques i interessos empresarials, continua sent qui millor coneix com funciona això de l'educació.

Tanmateix, la LOMCE no és una llei més. Es tracta d'una esmena a la totalitat a la manera d'entendre l'escola pública, una proposta de canvi radical en la línia dels postulats ideològics de la LEC. Wert proposa un seguit de transformacions que liquiden la idea d'equitat i desactiven qualsevol capacitat de l'escola com a compensadora de desigualtats. Així, el ministre pretén recuperar, corregida i augmentada, la LOCE (2002) d'Esperanza Aguirre, que ja aleshores pretenia un retorn als principis reaccionaris que caracteritzen la dreta espanyola i que recollia la diàfana intenció d'incorporar pràctiques de gestió i autonomia de caràcter autoritari i empresarial. Uns principis que, si bé van ser maquillats per la vigent LOE (2006), de manera subtil, a la pràctica, es van mantenir, la qual cosa va permetre desplegar iniciatives com la mateixa LEC (2009) que ara el Departament, gràcies a la tan criticada LOMCE, podrà aplicar sense límits (per exemple, els decrets de direccions, autonomia, avaluació...).

La intenció del legislador, fixada en els preàmbuls dels avantprojectes, és transparent: competitivitat, empleabilitat, rendiment, rendició de comptes, nous perfils, governança, empenedoria..., hi són termes reiteratius. Però també s'hi fan servir excuses que justifiquen aquesta reacció conservadora: els presumptes mals resultats educatius, l'escassa competitivitat de l'economia espanyola, l'índex d'abandonament prematur... Tot plegat no és res més que la reiteració de tòpics fets servir a bastament pels aparells de propaganda de l'OCDE, de la patronal CEOE i que coincideix plenament amb els dictàmens econòmics de la Fundació FAES: els alumnes surten mal preparats, hi ha un excessiu igualitarisme, no es fomenta l'empenedoria ni l'excel·lència, hi ha massa universitaris, cal una gestió professional dels centres... A més, diferents compromisos amb la UE (rebaixar l'abandó prematur i reduir el fracàs escolar) obliguen el Govern a prendre mesures per disfressar administrativament ambdós fenòmens a baix cost.

És bo recordar quins són els inspiradors de la Llei, què demanen i quines conseqüències ha tingut l'aplicació de les seves idees. La patronal espanyola, la CEOE, veritable *lobby* que condiona la política del Govern (sense anar més lluny una Reforma Laboral que ha aconseguit el rècord absolut de persones aturades) i que exigia, en essència, allò que declarà el seu president, Gerardo Díaz Ferrán, "treballar més i cobrar menys". D'aquí el disseny d'una educació *low cost* amb fórmules d'externalització de serveis

que permetin l'enriquiment d'uns pocs mitjançant les pràctiques corruptes de les privatitzacions, com pot passar amb les agències encarregades d'avaluar les escoles o amb els concerts indiscriminats a franquícies eclesiàstiques. Una altra conseqüència que fa sospitar que al darrere de bona part de l'articulat hi hagi la mà de la patronal espanyola és un model de formació professional que, si bé afirma imitar el model de l'FP dual alemanya, busca bàsicament proveir de mà d'obra barata (o gratuïta!) unes empreses on la formació representa més excepció que norma. O que promou un tipus d'educació tradicional, segregadora, memorística, repetitiva, sense suports a la diversitat i constantment sotmesa a avaluacions externes a fi d'ensinistrar una mà d'obra dòcil i acrítica. Tot plegat, una escola que, com les empreses de Díaz Ferrán, pugui ser buidada i desmantellada des de dins per afavorir l'enriquiment d'aquells que, com exemplifica la trajectòria del ministre Wert, tenen un peu a l'alta Administració de l'Estat i l'altre en entramats empresarials que viuen dels fons públics.



## La LOMCE fa desaparèixer dels centres la cultura democràtica en combinar l'autoritarisme de les direccions amb l'acatament, l'obediència i la submissió de professorat i alumnat

La segona gran inspiradora de la LOMCE és la FAES, el laboratori d'idees del Partit Popular. La FAES representa, ideològicament, una letal combinació de l'autoritarisme més ranci, ancorat en el franquisme, amb el neoliberalisme més brutal. La Llei resultant implica uns centres on desapareix la cultura democràtica, on s'espera de les direccions un paper dictatorial; de les famílies, acatament; i del professorat i alumnat, obediència i submissió. Una Llei que segrega per sexe, nivell i classe social; que converteix el sistema educatiu en una cursa d'obstacles per impedir o limitar la mobilitat social ascendent; que fa del currículum un cos doctrinal tancat, amb la intenció que l'alumnat aprengui a acceptar la concepció de l'Espanya eterna i de dretes com una veritat revelada; i que, finalment, relega el català a la condició de llengua de segona divisió. Paral·lelament, i d'acord amb les seves ànsies recentralitzadores, estableix un control obsessiu de les classes, tot dictant els continguts i les matèries a impartir des del ministeri i arrabassant competències a les comunitats autònomes. Alhora, amarada d'un tatcherisme brutal, s'hi busca la privatització del sistema, els "xecs escolars" disfressats de concerts a centres privats que fins i tot poden segregar per sexe, els rànquings, la retallada de despesa pública en general i la redistribució dels recursos favorable als centres amb millors resultats, és a dir, aquells on van les famílies de les classes benestants. I la marginació, d'altra banda, dels grups i col·lectius més discriminats. La FAES i el seu servent, el Govern, pretenen aplicar una política de destrucció de l'educació pública, com ja s'ha fet en altres sectors com la sanitat, que ja ha impulsat en altres països una nova bombolla: una bombolla educativa que, a partir de la degradació induïda de l'educació pública, empenyerà, com a Xile, el Regne Unit o els Estats Units, les famílies a endeutar-se per tal que els seus fills puguin rebre una educació que els garanteixi l'ascensió social.

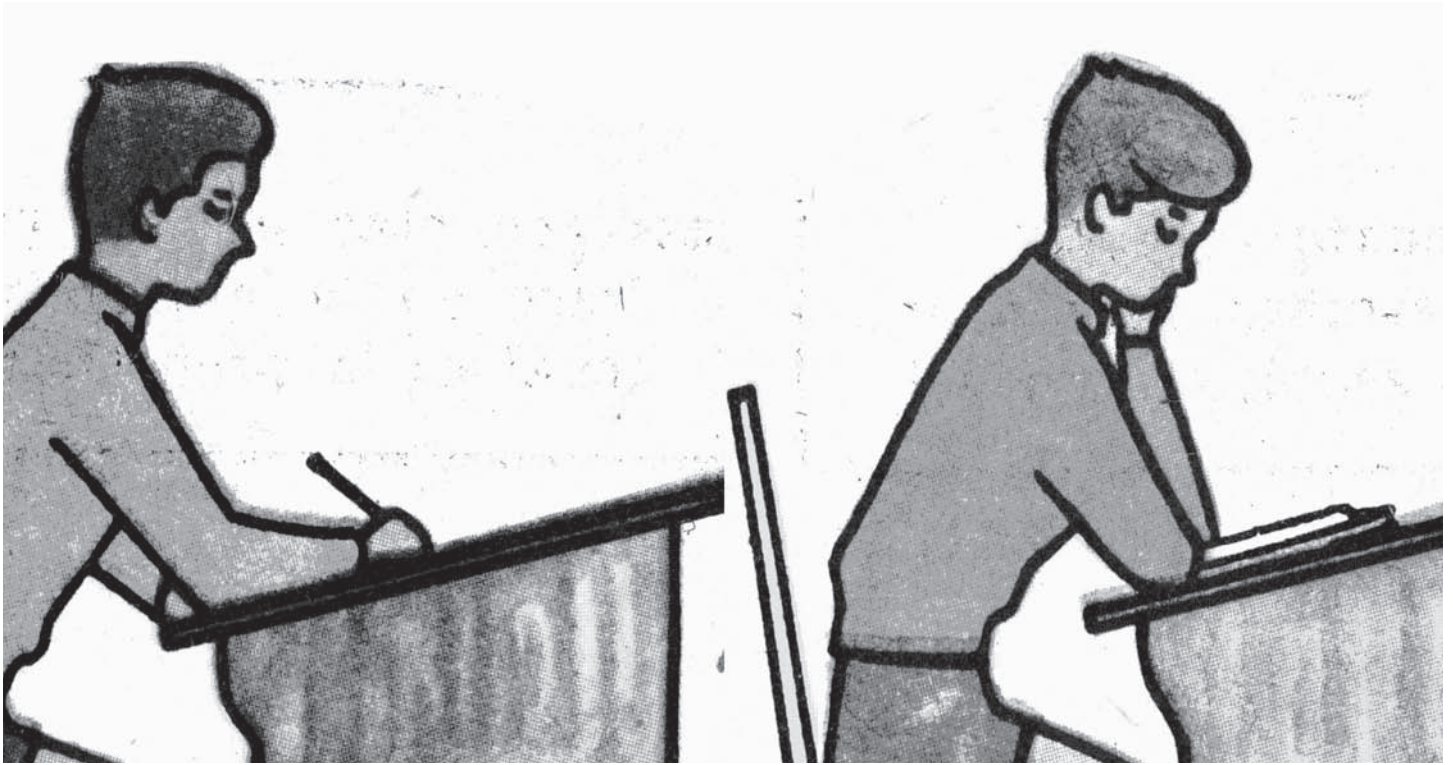
Finalment, una tercera influència, encara més anacrònica que les anteriors: en un Estat on la pràctica religiosa és

residual, la Conferència Episcopal ha aconseguit que es mantinguin i, fins i tot, s'ampliïn els seus privilegis. I amb la LOMCE recupera el terreny perdut respecte a la seva esplendorosa etapa franquista: ha aconseguit que la religió catòlica pugui esdevenir matèria avaluable, ha empès el Govern a eliminar l'assignatura de ciutadania per eradicar aquells conceptes de consciència moral allunyats dels sectors més rancis de l'Església, ha reforçat la seva posició econòmica en assegurar el finançament públic de la seva xarxa escolar i, potser el gest més espectacular, ha imposat una de les seves aspiracions històriques, poder segregar per sexe l'alumnat, d'acord amb una concepció retrògrada del paper secundari que les dones tenen en el seu estament.

A més, a tot això s'hi uneix la tendència general europea a sotmetre l'educació pública als postulats mercantilistes i homogeneïtzadors preconitzats per l'OCDE que introdueixen continguts i valors com l'emprenedoria i la competitivitat, en una formulació curricular basada en competències bàsiques, destinades a empobrir les experiències educatives de l'alumnat; com també pràctiques empresarials en la gestió dels centres educatius. Tot plegat, mentre es degraden les condicions laborals dels treballadors de l'ensenyament.

Ens trobem, doncs, davant d'una Llei que és la plasmació escrita d'una agenda oculta de destrucció sistemàtica d'un dels pilars bàsics de l'estat del benestar i fonament democràtic de la societat: l'actual model d'ensenyament públic.

# Privatització, gestió i autonomia de centre



La LOMCE es presenta com l'instrument per concretar en l'àmbit educatiu les polítiques neoliberals que avui s'imposen a la UE i per refermar la primacia del sector privat en engegar un procés de transformació de l'ensenyament públic mitjançant canvis en la gestió i l'organització del treball, amb la introducció de formes adaptades de gestió privada que confereixin a l'educació un caràcter més mercantilista amb el funcionament propi d'una empresa. En aquest sentit, només matisos ideològics la separen d'una de les seves principals inspiracions: la LEC.

## Apuntala l'ensenyament privat en el mercat educatiu

Les diferents lleis educatives i l'aplicació que n'havien fet els diferents governs centrals i autonòmics han consolidat el paper de l'ensenyament privat concertat en el mercat educatiu com a element de diferenciació social. En aquest context, el conegut principi del "dret a l'elecció de centre" s'ha consagrat com l'eix vertebrador de la selecció de l'alumnat per nivell econòmic i social i l'"ideari" de centre com la fórmula de preservació de l'ensenyament religiós. La LOE fa un pas endavant i afirma "que el servei públic de l'educació pot ser prestat pels poders públics i la iniciativa social com a garantia dels drets fonamentals dels ciutadans", cal llegir "iniciativa social" com "iniciativa privada", la qual cosa implica posar per primera vegada en un pla d'igualtat la xarxa pública i la privada.

La LOMCE abandona els eufemismes i, sense complexos, passa directament a establir a l'art. 2 bis, en la conformació

**La LOMCE situa en el mateix pla d'igualtat la rendibilitat social i el desenvolupament integral de les persones amb l'afany de guanyar diners i l'adoctrinament de l'alumnat**

del sistema educatiu, a més dels elements públics, "els agents privats que desenvolupen funcions de finançament o de prestació del servei..."; la qual cosa significa situar en el mateix pla d'igualtat i de responsabilitat la rendibilitat social i el desenvolupament de les persones amb la voluntat de guanyar diners i adoctrinar l'alumnat. Però, sobretot, assegura un règim de concerts sense límits, ja implantat i protegit de sobres per les anteriors lleis educatives, i estableix, en teoria, la igualtat entre les dues xarxes en l'oferta educativa.

En aquest sentit, modifica el criteri de l'art. 109.2 (LOMCE art. 53) sobre l'aplicació de l'oferta educativa que partia dels centres existents en situar amb anterioritat jeràrquica altres criteris discrecionals i amb un cert rerefons ideològic com "la programació del Ministeri" o les "disponibilitats pressupostàries". Tot plegat implica deixar la planificació educativa en mans de la ideologia del govern de torn i la fa vulnerable als grups de pressió (especialment la Conferència

Episcopal). En definitiva, ha buscat una fórmula per afavorir les patronals religioses en el mercat educatiu, fins i tot amb cauteles innecessàries que permeten refermar el caràcter religiós dels concerts (modificació LOE art. 116; LOMCE, art. 55) per garantir l'elecció del centre en base a "l'ideari". Tot això es complementa amb la imposició dels projectes de "qualitat educativa" i "especialització curricular" dels centres. D'altra banda, les proves de diagnòstic i la seva publicació permetran instaurar rànquings de centres en base als seus resultats acadèmics, un fet que, unit a l'autofinançament complementari d'escoles i instituts, beneficiarà la xarxa privada concertada en els processos de matriculació i eixamplarà encara més l'esquerda social amb l'ensenyament públic.

Un altre element de l'oferta educativa dels centres que agreujarà la selecció de l'alumnat per part de les patronals és la reserva d'alumnat per expedient acadèmic, fins a un 20%, que la Llei permetrà als centres que fomentin "la qualitat educativa" (modificació LOE art. 84.2; LOMCE art. 49).

A més de les modificacions de l'oferta educativa i de blindar el model de concerts, l'altre aspecte que tant preocupa al PP és assegurar legalment algunes pràctiques i creences de caràcter ideològic. La primera, satisfer les peticions de l'Opus Dei de legalitzar el concert als centres que segreguen l'alumnat per sexe, en una exhibició de la seva impermeabilitat respecte als principis democràtics i cívics i de la seva capacitat d'influència en el Govern (modificació LOE art. 84.3; LOMCE, art. 50). La segona, la supressió de l'assignatura d'educació a la ciutadania, amb el reforçament de l'ensenyament de la religió (catòlica, s'entén) que contraposa a la nova matèria paral·lela de "valors ètics", ambdues avaluable. Alhora, de la mateixa manera que van fer Berlusconi a l'escola italiana i Sarkozy a la francesa, s'introdueix arreu "l'emprenedoria empresarial".

## Canvis en la gestió i en l'organització del treball als centres públics

Tot gira, suposadament, a l'entorn de l'autonomia, però de fet se la limita a un model de direcció reforçada en el seu paper de representant de l'Administració al centre. A més, a les direccions se'ls confereixen noves funcions, la major part de les quals han estat arrabassades als claustres i consells escolars. Aquest model d'autonomia busca la competència i la diferenciació entre centres mitjançant l'especialització curricular i la participació en uns mal definits "programes de qualitat educativa" que obligarien escoles i instituts a obtenir més bons resultats amb menys recursos. Una de les possibles conseqüències d'aquesta dinàmica és el reforçament de la polarització social, amb la concentració d'alumnat amb millor nivell acadèmic en pocs centres de "selecta clientela" i la guetització dels ubicats en àrees deprimides. Paral·lelament, aquest model potenciaria la diferenciació entre el professorat amb la implantació de retribucions per objectius lligades als processos d'avaluació, una fórmula subtil d'abaratiment de costos.

Precisament, aquesta dinàmica competitiva entre el professorat i entre els mateixos centres, tot seguint el model empresarial que ens ha portat a la crisi actual, és la base de



## Amb la LOMCE s'abandona definitivament la idea de triar democràticament les direccions alhora que es desarticulen els òrgans col·legiats de govern

la falsa creença (repetida fins a l'avorriment per laboratoris d'idees neoliberals) que amb la competència millorarà el sistema educatiu. Les úniques conseqüències demostrables han estat que aquest model no fa cap altra cosa que reforçar la diferenciació entre nivells acadèmics i classes socials, l'extinció de la igualtat d'oportunitats i l'afebliment de l'escola pública com a institució bàsica de l'Estat del Benestar. Tot plegat, aquesta mena d'autonomia es converteix en una estratègia per responsabilitzar els centres i el professorat del fracàs escolar i escamotejar la responsabilitat política de les administracions educatives.

### La direcció, peça clau de la transformació dels centres que preconitza la Llei

La Llei vol potenciar un model de direcció al marge de la comunitat educativa del centre, encara que pugui participar en la seva selecció conjuntament amb l'Administració. Per això, encara que la LOE ja no ho contemplava, s'abandona definitivament la idea de triar la direcció democràticament mitjançant elecció directa per part dels diferents sectors de la comunitat educativa del centre i es modifiquen alguns aspectes del procés de selecció que marcava la LOE.

- Se suprimeix (LOE, art. 134.c; LOMCE art. 67) el requisit d'estar prestant serveis, amb l'antiguitat mínima d'un any, en els mateixos ensenyaments al centre al qual es presenta la candidatura. I també se suprimeix (LOE art. 135.5) la garantia de preferència del professorat del mateix centre de destinació. El PP recupera la vella idea de la LOCE i tracta de convertir el concurs de mèrits en un concurs de trasllats, tot afavorint la participació del professorat en centres diferents al de la seva destinació. Aquests canvis busquen separar encara més les direccions de les respectives comunitats educatives.
- S'obre una via a la possibilitat que la representació de l'Administració sigui majoritària en la comissió de selecció, atès que la representació de la comunitat educativa podria oscil·lar únicament entre el 32 i el 50%.
- Desapareix el concepte que la selecció en la comissió ha de ser democràtica. El fet és que el pes principal de la tria de director o directora correspondrà a l'Administració.
- El projecte de llei obre la via a models de gestió, reconeguts a Europa, fonamentats en el desenvolupament (que ja la LEC i l'EBEP contemplaven) de personal directiu específic.

Es potencia la figura de la direcció, a qui s'atribueixen noves funcions i responsabilitats en detriment del claustre i dels consells escolars, que queden relegats a un mer paper

decoratiu, "consultiu" segons el llenguatge de la LOMCE.

- Aprovar la programació anual i les normes d'organització i funcionament del centre, la qual cosa li dona prou elements per dirigir el projecte educatiu i la gestió del professorat.
- Decidir sobre l'admissió d'alumnes.
- Aprovar l'obtenció de recursos complementaris i adaptar els recursos a les necessitats.
- Fixar les directrius per a la col·laboració, amb finalitats educatives i culturals, amb les administracions locals i altres centres i organismes.
- Atorgar-li presumpció de veracitat (la seva paraula serà considerada com a element provatori) en els conflictes de convivència amb l'alumnat i la comunitat educativa (també ho podrà ser la del professorat, en base a l'espuri principi "d'autoritat pública").
- Atorgar-li la possibilitat de proposar l'establiment de requisits i mèrits específics per als llocs de treball i, per tant, de realitzar propostes de transformació de llocs de treball, amb els possibles desplaçaments de professorat. També podrà rebutjar nomenaments de personal interí al seu centre. En resum, el professorat podrà ser "triat a la carta" i s'exercirà un control molt estricte damunt el claustre.

En aquesta línia, s'encarregarà d'aprovar els projectes del seu professorat, d'adherir el centre als programes de qualitat i de pilotar el procés d'especialització curricular, d'introduir els canvis que les AAEE considerin oportuns i, en definitiva, de complir i fer complir les lleis i les normatives administratives.

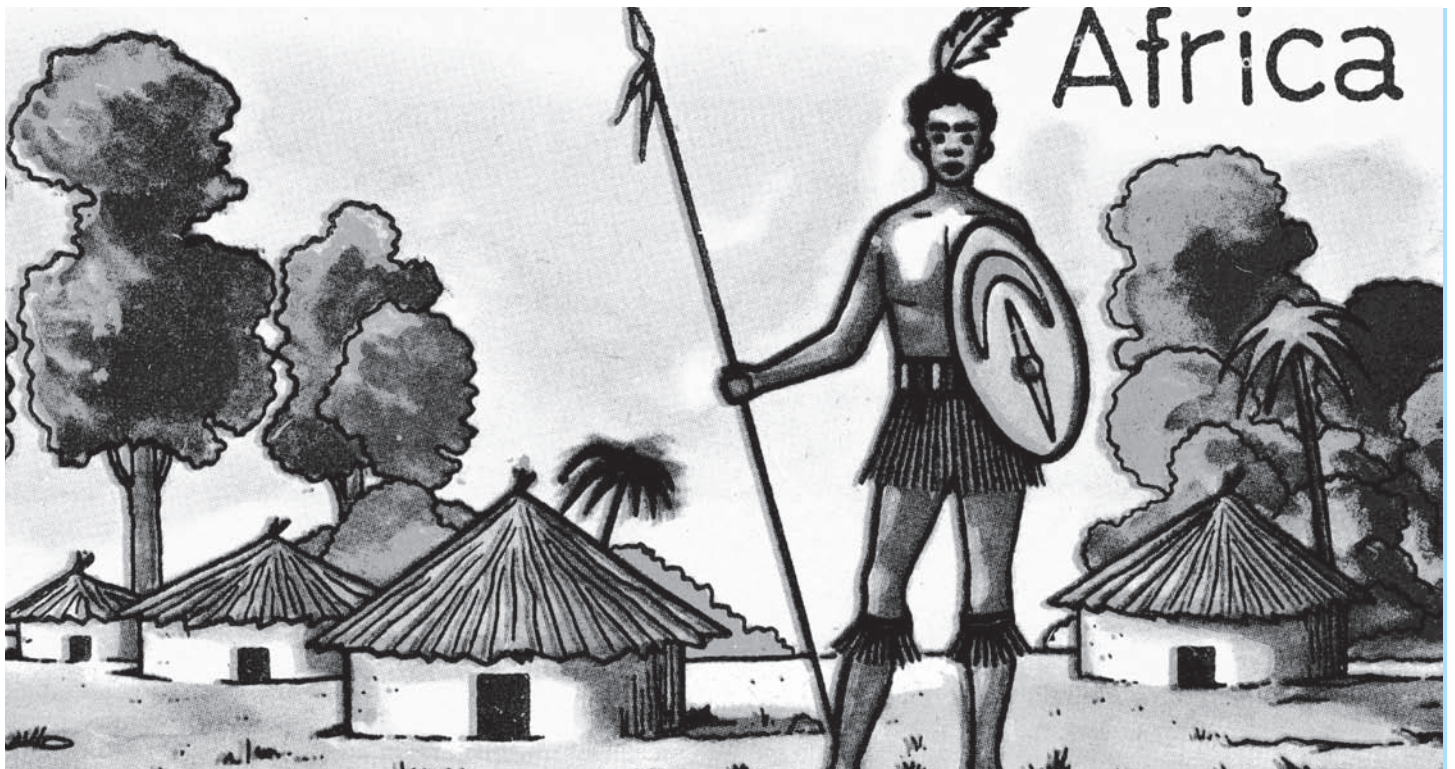
La Llei vol un model de direcció de caràcter jeràrquic i autoritari en una organització escolar vertical, i aprofundeix en la figura de cap del centre amb poder de decisió en els afers pedagògics, organitzatius, administratius i econòmics.

A més, se li confereix un ampli paper gerencial per implantar un model d'escola-empresa basat en el rendiment productiu, la competitivitat, l'obtenció de recursos econòmics, l'admissió d'alumnes, l'especialització curricular, la provisió de llocs de treball o el control del rendiment acadèmic de l'alumnat.

Paral·lelament, l'empeny a controlar el que s'ensenya a les aules i a vetllar per la millora dels resultats escolars en la línia que marqui l'Administració mitjançant indicadors derivats de les continuades proves de control acadèmic. De tot això, n'haurà de retre comptes a l'Administració. Precisament aquesta pressió sobre els resultats, si ens basem en experiències d'altres països, podria empenyer algunes direccions i professorat a pràctiques de frau i corrupció en les avaluacions.

En definitiva, l'Administració estatal pretén controlar i imposar les polítiques educatives i els continguts escolars mitjançant les direccions, tot desarticulant la capacitat de decisió i el paper democràtic dels òrgans col·legiats de govern –relegats a un paper consultiu secundari–, individualitzant les relacions laborals i controlant el professorat (i les mateixes direccions) a partir de models arbitraris d'avaluació lligats al sistema retributiu.

# Segregació



**E**n els primers avantprojectes de la LOMCE (25-IX i 3-XII de 2012) es fa referència als informes EUROSTAT 2011 (*Statistical Office of the European Communities*) en relació als indicadors educatius de l'Estratègia Europa 2020, on s'apunta, com una de les principals febleses del sistema educatiu espanyol, l'elevada taxa d'abandonament escolar (26,5%, amb tendència al descens), enfront de la mitjana europea (13,5%) i s'hi fixa un objectiu del 10% per al final de la dècada. D'altra banda, a partir del mateix informe, la Comissió Europea recomana a les autoritats educatives espanyoles la millora i potenciació de l'FP a l'Estat espanyol, un dels "reptes clau" si tenim en compte la taxa de desocupació juvenil (el 54 % entre menors de 25 anys).

Les dades aportades, tanmateix, oculten que l'abandonament escolar prematur s'ha reduït (3,5 punts en els darrers tres anys) i obvien les causes específiques d'aquest elevat índex (mercat laboral anòmal, model productiu obsolet, elits econòmiques incompetents, baixa inversió educativa...). Tot i això, aquest problema, mal analitzat i interpretat per un *Ministerio* del tot predisposat a fer veure que obeeix les indicacions de les institucions europees per tal d'aplicar la seva agenda ideològica, serveix com a justificació d'una de les principals "innovacions", la que es coneix com a "segregació anticipada", inspirada en el model alemany i que consisteix a diversificar els itineraris de l'alumnat a edats anteriors a les actuals i dissenyar ben aviat trajectòries diferenciades, que facin possible un accés, anterior a l'actual, a mòduls professionals de nivells diversos que haurien de potenciar l'accés al món laboral, d'acord també amb els criteris de la ISCED (Classificació Internacional Normalitzada d'Educació), la qual cosa, al seu torn, podria permetre maquillar aquestes xifres d'abandonament, com

també les del fracàs escolar (quadre de text ISCED al final del document).

Tot i això, la retòrica reformista dels preàmbuls contrasta amb la praxi política del ministre, dirigida a consolidar brutals retallades com les imposades pel Reial Decret 14/2012 de 20 d'abril, en què, entre altres mesures, s'aturava el Reial Decret 1147/2011 de 29 de juliol d'ordenació general de la formació professional del sistema educatiu. El redactat actual de la LOMCE persisteix en aquesta mentalitat retalladora que augura els pitjors pronòstics per al sistema educatiu en general i, malgrat les declaracions dels responsables polítics, per a l'FP en particular.

Amb la LOMCE es crea un nou títol de Formació Professional Bàsica (FPB), en substitució dels Programes de Qualificació Professional Inicial (PQPI). Aquesta FPB, de caràcter obligatori i gratuït, a la qual l'alumnat hi podrà accedir a partir dels 15 anys, no estableix mecanismes d'obtenció del Graduat en Educació Secundària Obligatòria (GESO). En el moment actual, l'alumnat dels PQPI sí que ho pot fer si realitza un mòdul voluntari C (al costat del mòdul específic professional A i del formatiu general B), la qual cosa permet un accés directe als cicles professionals de grau mitjà. Amb la reforma del ministre, en canvi, aquesta possibilitat no està tan clara. El cicle d'FPB, que en el cas de superar-lo atorga dret a un títol i una qualificació professional de nivell 1 del Catàleg Nacional, podria acabar en via morta. Tot i que la LOMCE preveu una "prova d'admissió" per a l'accés als mòduls professionals de grau mitjà, i fins i tot un "curs d'accés" o, amb caràcter excepcional i en el cas que hi hagi places lliures "una prova específica convocada pel centre" (LOMCE, art.

**L'educació com a cursa d'obstacles**

Edat	Curs	Etapla	Tipus de prova
17	BAT 2		Revàlida (40% nota final). Requisit per a l'obtenció del títol i accés a la Universitat. Estatal.
16	BAT 1		
15	ESO 4	ESO iniciació	Revàlida (30% nota final). Requisit per anar a bat. o FPGM. Qui no la superi, repetició o certificat estatal.
14	ESO 3	ESO general	Prova de diagnòstic. Qui no la superi, repetició, o FPB amb certificat estatal.
13	ESO 2		Possible prova diagnòstica autonòmica.
12	ESO 1		
11	Pri 6		PRIMÀRIA
10	Pri 5		
9	Pri 4	Possible prova diagnòstica autonòmica.	
8	Pri 3	"Avaluació diagnòstica individualitzada estatal.	
7	Pri 2	Possible prova diagnòstica autonòmica.	
6	Pri 1		
5	P-5	INFANTIL	
4	P-4		
3	P-3		

41.2), és molt possible que aquestes opcions acabin sent més teòriques que reals. Això obre la porta de la marginació a un segment d'alumnat amb dificultats, fora del sistema educatiu als 16 anys i amb escasses possibilitats de reincorporar-s'hi.

Tanmateix, aquesta filosofia segregadora (també seguint la inspiració del model alemany) es complementa amb la "triple" via per a l'ESO. En primer lloc, l'alumnat que accedeixi a la secundària comptarà amb informació estadística de les revàlides i proves de diagnòstic de la primària. Tots els cursos de l'ESO, a banda de les qualificacions, incorporaran un "consell orientador", que pot implicar ser inclòs en un inconcret "programa de millora". L'alumnat que havent acabat segon tingui 15 anys i un baix rendiment acadèmic podrà sortir dels ensenyaments reglats de secundària i incorporar-se a l'FPB (la resta ho podrà fer en acabar tercer). Precisament a la fi de 3r d'ESO es realitzarà una prova diagnòstica que condicionarà un itinerari diferenciat amb dues vies des d'un 4rt d'ESO propedèutic; la primera, d'ensenyaments "acadèmics", que portarà al batxillerat; i la segona, d'ensenyaments "aplicats", orientada a la formació professional de grau mitjà. Mentrestant, hi haurà un inconcret "programa de millora" a 2n i 3r d'ESO per a l'alumnat que presenti dificultats d'aprenentatge.

Una de les causes d'aquesta segregació serà el peculiar sistema de revàlides, una autèntica cursa d'obstacles que haurà de superar cada estudiant al llarg de la seva trajectòria. La LOMCE, d'acord amb una determinada tendència als països anglosaxons, farà servir proves estandarditzades i homogènies de caràcter estatal, organitzades per una agència

d'avaluació i dutes a terme per elements aliens als centres, per tal d'avaluar estadísticament el nivell d'assoliment de competències i continguts curriculars dels alumnes en les "matèries troncales". El ministeri en preveu cinc (a 3r i 6è de primària; 3r i 4t d'ESO i 2n de bat.), a les quals es podran sumar les que institueixin (com fan actualment) les comunitats autònomes. N'hi haurà de "caràcter diagnòstic", és a dir, que teòricament no haurien de tenir conseqüències sobre la trajectòria acadèmica de l'alumne/a (tot i que se'n despendrien "consells orientadors" que es podrien materialitzar en segregacions anticipades i "etiquetes"), mentre que la resta serien transcendents en la vida de cada estudiant.

Graduat ESO = Nota mitjana 70% + revàlida 30% (Resultat superior a 5)

Títol Batxillerat = Nota mitjana 60% + revàlida 40% (Resultat superior a 5)

Així, la no-superació de l'avaluació de 3r d'ESO pot implicar la sortida cap a l'FPB. La no-superació de la de 4t d'ESO (amb una nota final resultat de la ponderació entre la qualificació mitjana d'ESO en un 70% i el resultat de la prova estatal en un 30%) impediria l'adquisició del graduat i la continuació d'estudis en el tram superior. De la mateixa manera, no superar la "revàlida del batxillerat" (ponderada en un 40% respecte al 60% de la qualificació mitjana del batxillerat), no només impedirà arribar a la Universitat o disposar d'un accés ordinari als graus superiors d'FP, sinó que impediria obtenir la titulació.

A més, aquesta darrera revàlida, probablement la més transcendent de totes, substitueix les PAU (la selectivitat). Tanmateix, cada universitat podrà establir les seves pròpies proves d'admissió, la qual cosa afegeix incertesa i manca de transparència al procés.

## Incerteses en la formació professional

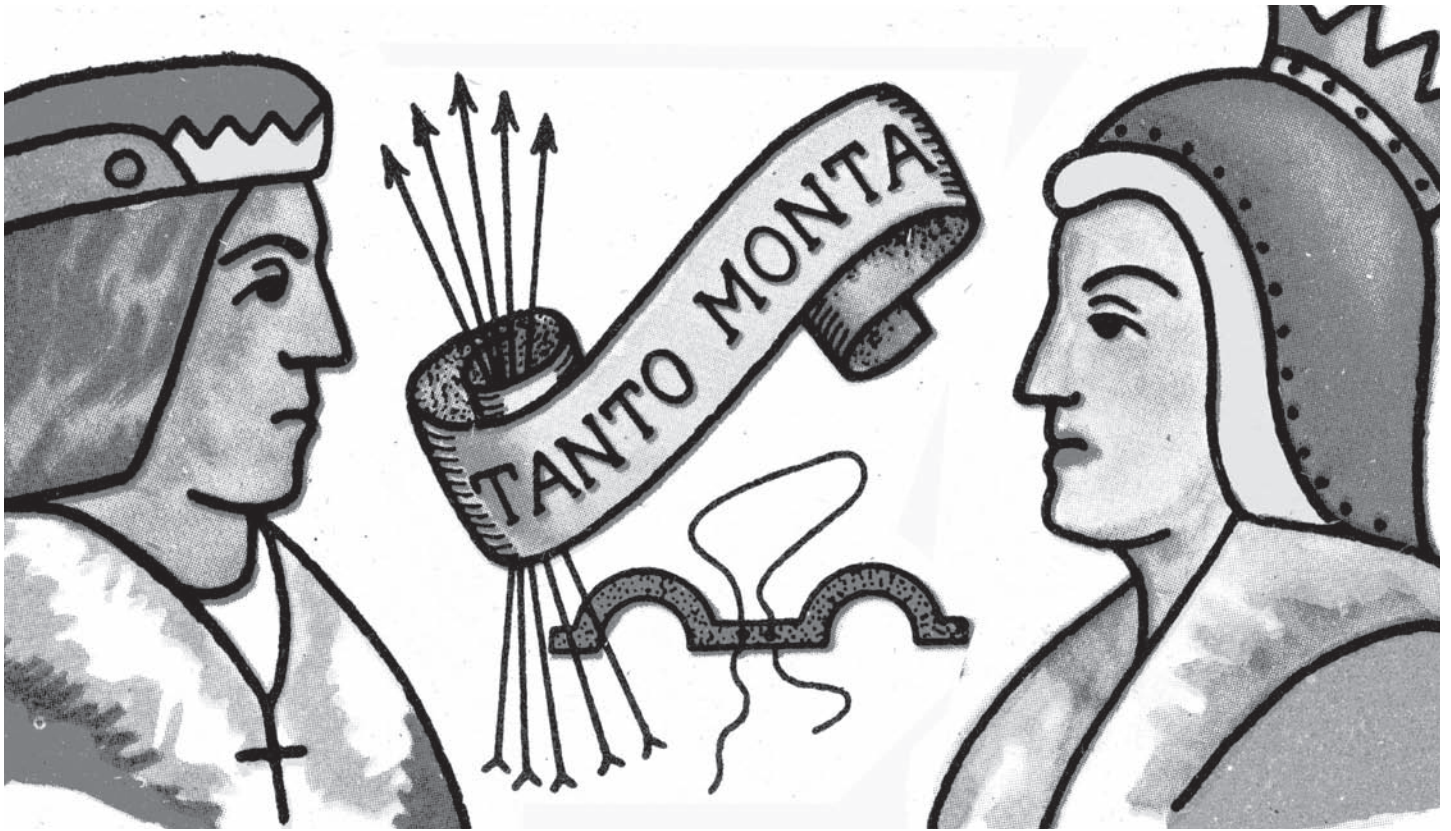
En l'avantprojecte, els cicles d'FP fan referència al Catàleg de Qualificacions Professionals i seran els següents: cicles d'FPB, cicles formatius de grau mitjà i cicles formatius de grau superior. Aparentment, els canvis pel que fa a currículums, títols, famílies professionals i a l'estructura d'avaluació per mòduls professionals en els CCFFGM i CCFFGS no són significatius.

Apareix, però, la formació professional dual (FP dual), que combina la formació a l'empresa i al centre educatiu. L'FP dual pot generar mà d'obra gratuïta i l'eliminació de part del professorat d'FP, ja que fins al 70% del temps d'estudi es pot realitzar a l'empresa, en substitució de càrrega lectiva al centre educatiu, pels diferents títols i les diferents famílies professionals. En aquest sentit, ja s'ha publicat un primer RD 1529/2012 pel qual s'estableixen les bases per a l'FP dual.

Respecte als ensenyaments artístics superiors, es modifiquen en el sentit que posseeixen el nivell 2 del Marc Espanyol de Qualificacions per a l'Educació Superior i, per tant, seran equivalents al títol universitari de Grau. Així serà amb música o dansa, art dramàtic, conservació i restauració de béns culturals i estudis superiors d'arts plàstiques (també de ceràmica i vidre) i disseny).



# Control ideològic i centralització



## Misèria pedagògica

El projecte de llei de la LOMCE traspua ideologia per tots els cantons, tant pel que fa als objectius implícits com en les seves concrecions pel que fa a currículums, matèries i voluntat de control i centralització.

Del preàmbul es desprèn que les finalitats de l'educació consisteixen a formar treballadors i treballadores competitius, productius i al servei de l'economia. Això suposa una contradicció respecte al consens social vigent de dedicar el sistema educatiu a la funció d'educar, des

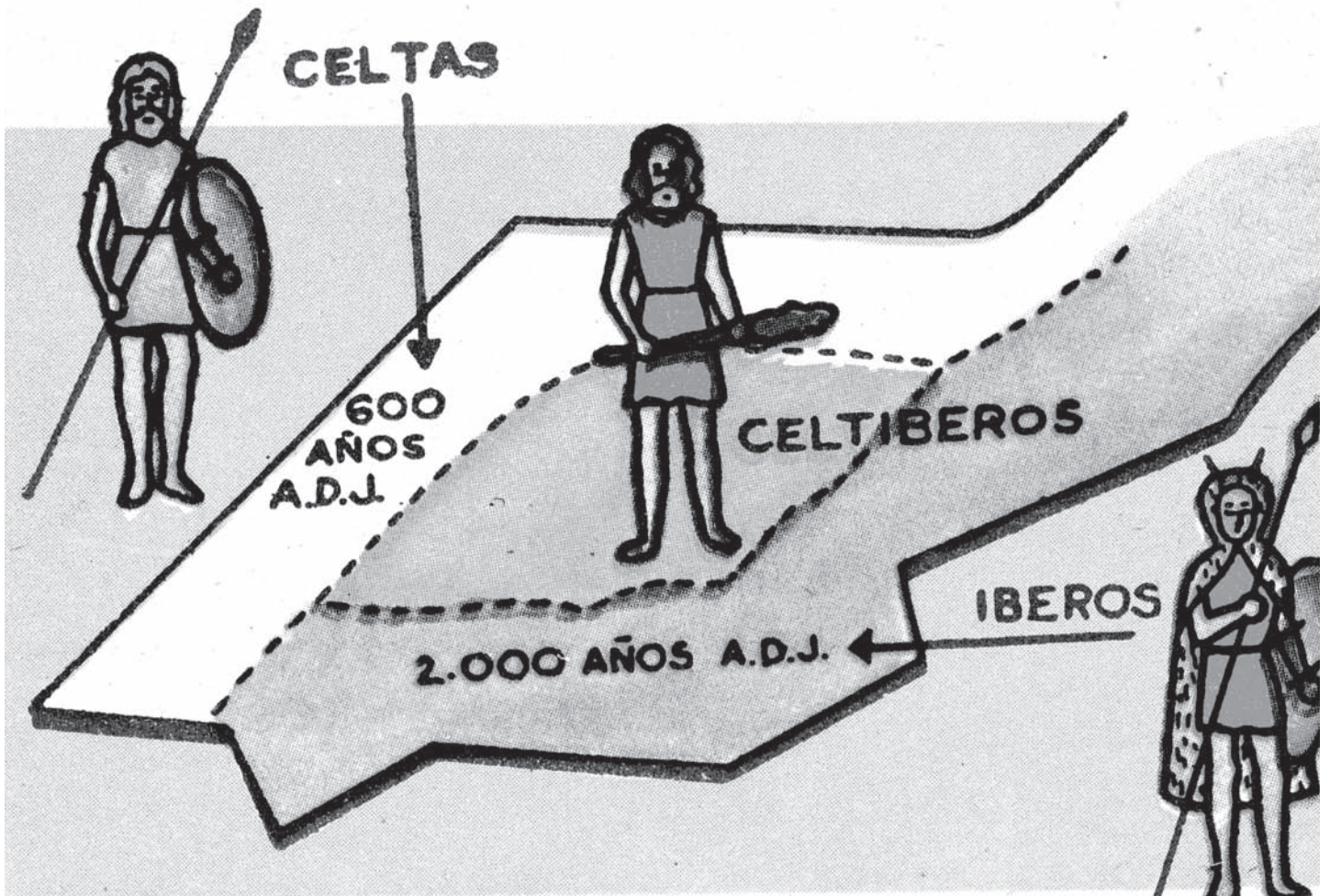
educació al servei del món empresarial, amb la selecció dels "millors" i l'abandó dels condemnats a una existència fràgil i precària. El ministre i el seu entorn són refractaris a la idea de compensar desigualtats socials i oferir igualtat d'oportunitats.

Fruit d'aquesta visió darwinista, es consolida la tendència creixent a atorgar recursos suplementaris a les escoles amb millors resultats acadèmics (on coincideixen procedència social elevada, grau de riquesa i capital cultural, disposició de majors recursos i pertinença a determinades famílies) i sancionar els centres on els baixos resultats siguin l'expressió de les dificultats socials, econòmiques i culturals (cosa que d'altra banda ja contempla la LEC). Amb tot plegat, es potencia en educació el que ja s'ha fet en l'economia: premiar els rics i castigar els pobres; acumular recursos entre els qui més tenen i fustigar la majoria en augment que menys té; i agreujar, en definitiva, les creixents desigualtats socials.

El model pedagògic obvia aspectes metodològics i aposta per una severa pressió a l'alumnat mitjançant la reiteració de proves i exàmens, en dissenyar el sistema educatiu com una cursa d'obstacles. En aquest sentit, la recuperació de les revàlides –pràctiques abandonades ja fa quatre dècades– resulta molt significativa. La LOMCE representa un retorn cap a l'escola autoritària del franquisme, fonamentada en la memorització, l'acumulació de dades irrellevants, les pràctiques repetitives, la segregació de l'alumnat per sexe, classe social i nivell educatiu, l'absència d'imaginació i creativitat, el menyspreu a la diversitat i l'abandonament de l'alumnat que té més dificultats. A tall anecdòtic, resulta ben

**La LOMCE és un retorn cap a l'escola autoritària del franquisme, basada en la memorització, la segregació, l'absència de creativitat i l'abandonament de l'alumnat que té més dificultats**

d'una perspectiva global, ciutadans crítics, on les habilitats tècniques es combinin amb l'adquisició de valors humanístics i on l'escola, eix bàsic de la cohesió, es posi al servei de la millora de la societat. La LOMCE, en contraposició i des d'una clara vocació de darwinisme social, modela una



representatiu que només s'esmentin les noves tecnologies per tractar-les com a assignatura optativa aïllada, o per assegurar l'homogeneïtat dels portals digitals de les comunitats autònomes respecte la del *Ministerio*.

La LOMCE també proposa una recentralització tant pel que fa a la disminució de competències de les comunitats autònomes, com per l'intent d'acabar amb el model d'immersió lingüística en català, una reeixida experiència que compta amb el consens de la comunitat educativa i que, des d'instàncies pedagògiques, no ha fet només que rebre elogis. Tot plegat una mostra de com els interessos de partit i els prejudicis ideològics s'imposen damunt la racionalitat, la conveniència, el sentit comú i, per descomptat, les necessitats reals de l'educació.

## Centralització

La pretensió d'acabar amb el model català d'immersió lingüística és la mesura que ha obtingut més ressò i que ha suscitat un rebuig més gran, tant pel govern català com per la comunitat educativa. La LOMCE exigeix que el castellà sigui també llengua d'aprenentatge en les comunitats amb llengua pròpia, "en proporció equilibrada" al nombre d'hores lectives, el que faria impossible continuar amb el model vigent del català com a llengua vehicular. Planteja també que les famílies puguin escollir la llengua en què volen escolaritzar els seus fills i filles, i pretén obligar la Generalitat, si no hi ha prou oferta, a pagar-ne l'escolarització

en centres privats. D'altra banda, planteja que la llengua catalana sigui una assignatura de tercera categoria, per darrera de les assignatures troncales (matemàtiques, història de España, llengua i literatura espanyola, primera llengua estrangera...) i de les assignatures específiques (música, educació plàstica i visual, segona llengua estrangera..., en relegar-la a assignatura d'especialitat i atorgar-li un caràcter residual darrere el castellà i l'anglès.

El govern central s'adjudica la potestat de dissenyar el 100 % de les assignatures troncales que ocupen el 50 % de les hores lectives i redueix les competències de Catalunya i altres CCAA a decidir una part del currículum, com els continguts i les hores de les assignatures específiques en un 35-45% (com ara educació plàstica, música, tecnologia o cultura clàssica, filosofia o economia) i les d'especialitat (on hi ha la llengua cooficial).

Si a tot això hi afegim les revàlides que planteja, que també dependran del govern central, tant en el disseny de les proves com a la seva avaluació, podem afirmar que la LOMCE té molt clar l'objectiu de desposseir les comunitats autònomes de la majoria de competències pel que fa al model d'educació i els seus continguts ideològics.

## Currículum

En la mateixa línia, els canvis al currículum no responen a un intent de racionalitzar-ne els continguts i d'adaptar-los a

la societat actual, sinó a qüestions ideològiques, retrògrades i conservadores.

A petició de la Conferència Episcopal, elimina l'educació per a la ciutadania, i s'incrementa el pes de la matèria de religió, que passa a ser avaluable del bloc d'assignatures específiques, (per tant, amb un rang superior a la de llengua i literatura catalana), i que tindrà com a alternativa una matèria, també avaluable, "Valors Culturals i Socials" a primària o "Valors Ètics" a secundària. Alhora, desapareix l'assignatura d'ètica a 4t d'ESO, que era, fins ara, per a tot l'alumnat.

Redueix el nombre d'assignatures i aposta per les "competències bàsiques", un eufemisme per justificar itineraris devaluats a l'ensenyament obligatori, amb continguts mínims instrumentals que serveixin per preparar la futura mà d'obra laboral en un mercat precari i en constant rotació. Deixa de banda les matèries més creatives i artístiques (com ara l'educació plàstica i visual, la música i la tecnologia) i les que tenen un fonament més humanístic o reflexiu (com ara la filosofia o la cultura clàssica), que queden relegades a la categoria d'assignatures optatives.

Tot plegat implica un intent de dotar de continguts pragmàtics, devaluats i ideològicament reaccionaris a l'educació dels nostres infants i joves.

L'avantprojecte destaca també per la supressió o la modificació de diferents àrees i matèries impartides en diferents cursos, un fet que pot afectar de manera diversa i poc concreta les plantilles dels centres docents.

## Control ideològic

Les diverses avaluacions i revàlides tenen dues finalitats: posar obstacles per seleccionar l'alumnat i exercir un ferri control ideològic d'allò que s'ensenyava. Si les avaluacions són estatals i els resultats tenen efectes en l'alumnat, el professorat i el centre, l'ensenyament s'acabarà basant en la preparació d'aquestes proves i es limitarà als continguts que siguin imprescindibles per a la seva superació, fet que implicarà un control, a la pràctica, sobre tot allò que el professorat transmetri a l'alumnat. Un control, a més, contradictori amb l'"autonomia" dels centres que planteja la mateixa Llei i que erosiona greument les competències de les comunitats autònomes. A més, també servirà per barrar el pas a qualsevol innovació i possibilitat d'introduir altres coneixements alternatius a la ideologia dominant.

## Llengua i recentralització

La LOMCE compleix a la perfecció una de les principals premisses ideològiques que està covant des de fa algunes dècades la dreta espanyola: ser un projecte de recentralització i homogeneïtzació nacional de matriu castellana. Vol deixar ben clar que el castellà és l'única llengua oficial obligatòria i relega la resta a una condició secundària. És una Llei supremacista, on l'espanyol manté un rang superior en imposar-lo a l'espai públic i en els usos administratius, i contempla les altres llengües com una anomalia a corregir o una amenaça a combatre.

## Canvis a primària

- Supressió d'Educació per a la ciutadania i drets humans.
- Religió o alternativa (Valors culturals i socials) a tots els cursos i per a tot l'alumnat.
- Increment horari matèries "troncals" en detriment de la resta.
- Possible reducció horària d'educació artística, música, educació física.

## Canvis a l'ESO

- Reducció de càrrega horària de tecnologia, música i dibuix.
- Desaparició d'"Educació per a la ciutadania i Drets humans".
- Religió o alternativa (Valors culturals i socials) a tots els cursos i per a tot l'alumnat.
- A 4t, desaparició d'Ètica i ciutadania.
- Introducció d'Iniciació a l'activitat emprenedora i empresarial a 3r i 4t.

## Canvis al batxillerat

- S'estableixen quatre modalitats: ciències, humanitats, ciències socials, i arts.
- Desapareixen matèries com disseny, electrotècnia i tecnologia industrial.

A nivell global, el conjunt de canvis podria suposar una brutal reconversió del professorat de Secundària.

D'altra banda, no es fa cap referència a l'educació de persones adultes, la qual cosa fa sospitar que pot quedar en mans privades (com a oportunitat de negoci), ni tampoc s'assegura el caràcter públic i gratuït de l'ensenyament no obligatori (educació infantil, FPGM, FPGS. Això podria propiciar una menor demanda, i per tant, reforçaria aquesta idea de "reconversió" educativa.

En l'exposició de motius de l'avantprojecte de llei, els aspectes derivats de la diversitat plurilingüística i cultural a l'Estat hi són absents, no formen part de l'anàlisi. Quan s'aborden, des de la perspectiva del PP, els problemes del sistema educatiu, s'interpreten resultats, es donen els criteris per a l'avaluació i altres aspectes més concrets o quan es fixen els reptes actuals per a l'educació, com les noves tecnologies i la digitalització, es posa èmfasi en les llengües estrangeres, en el bilingüisme o el trilingüisme, però no es fa cap al·lusió al plurilingüisme "intern".

També s'incideix en un seguit d'aspiracions relacionades amb "el establecimiento de criterios de uniformidad, estándares de titulación en toda España i comparabilidad de resultados", cosa que es tradueix en uns currículums únics, controlats per l'Estat, en què el paper de les comunitats autònomes fa nosa. La classificació de matèries en "troncals", "específiques" i d'"especialitat" és la traducció pràctica d'aquesta voluntat relegadora. Les referències al plurilingüisme es fan en termes d'adquisició d'una segona i una tercera llengües estrangeres, la qual cosa revela diàfanament que les llengües "cooficials" han de ser reduïdes a la condició de *patois*.

L'arquitectura legal de la LOMCE, a partir de la distribució de competències enumerades als primers capítols de la

## La LOMCE és un projecte de recentralització i homogeneïtzació nacional de matriu castellana que deixa ben clar que l'espanyol és l'única llengua oficial obligatòria i que la resta són anomalies a corregir

Llei, es pot entendre des d'una filosofia de *Reconquista*. El *Ministerio* recupera àmbits i competències que havia cedit a partir de la promulgació de la Constitució i estableix, a les disposicions finals, que l'articulat té "caràcter bàsic", la qual cosa condiona qualsevol futur desplegament reglamentari i impedeix tota norma que pugui publicar la Generalitat de Catalunya. L'Estat es reserva la determinació del currículum bàsic (en el cas català, d'un 55%), uns continguts, d'altra banda, que seran els "importants", en el sentit que seran els avaluable en el reguitzell de proves, avaluacions i, sobretot, revàlides, determinants per a la trajectòria de l'alumnat, per als recursos obtinguts pels centres i per a la retribució condicionada a resultats del professorat. Precisament l'avaluació esdevindrà aquest instrument de control que vetllarà perquè al conjunt de l'Estat s'imparteixin idèntics continguts.

La llengua catalana, com ja s'ha repetit, entra en una categoria d'assignatures de segon ordre, com a "matèria d'especialitat", la qual cosa implica un pes molt petit –potser irrellevant– en el currículum. Tot i que encara la tramitació parlamentària pot fer variar el seu estatus, és possible que acabi no sent avaluable ni necessària per a l'obtenció del títol de batxillerat.

S'esgrimeix un suposat dret de les famílies a triar la llengua d'aprenentatge dels centres educatius (sempre que no sigui el català, tal com demostra l'actuació de la Conselleria d'Ensenyament valenciana), la qual cosa representa garantir la preeminència del castellà als centres educatius de tot l'Estat.

De la mateixa manera, i d'acord amb el programa electoral del PP, es potenciarà l'ensenyament trilingüe a les comunitats autònomes amb llengua cooficial, la qual cosa pot traduir-se, d'acord amb els principis legals de la LOMCE, que en el millor dels casos, el català pugui ocupar un màxim d'una tercera part de l'horari curricular.

Al llarg de la història, la llengua catalana ha entrat a les nostres escoles en bona companyia: la modernització escolar, la renovació pedagògica, l'educació entesa com a convivència, respecte i voluntat d'igualtat d'oportunitats, l'escola democràtica, etc. I n'ha estat expulsada en situacions de dictadura o de retrocés democràtic. No fa gaire que el ministre Wert deia, en una intervenció parlamentària, que el seu objectiu era espanyolitzar els nens i nenes de Catalunya, USTEC-STEs ja li vam recordar que no era pas gaire original en els seus plantejaments; ja, a partir de l'any 1936, les *Juntas de Defensa Nacional* anaven construint Estat darrere dels

avencos de l'exèrcit franquista i obrien les escoles amb aquest mateix objectiu: "que se cumplan los propósitos perseguidos por la Junta de Defensa Nacional: españolizar la enseñanza".

La voluntat del poble de Catalunya és que la llengua catalana sigui un element d'identitat i cohesió a les nostres escoles, volem compartir a les aules el català i fer-ne un patrimoni comú, en un espai que no només és d'aprenentatge o adquisició de competències per poder tenir una vida plena i autònoma, sinó també d'afecte, de lligams personals i sentiments de comunitat. El català és part consubstancial del nostre model educatiu, especialment de l'escola pública, perquè hi ha un amplíssim consens social entre la comunitat educativa i la societat a qui serveix. Per als docents representa, a més, part del patrimoni pedagògic que hem bastit i que no estem disposats a perdre.

### Disposición adicional trigésimo octava. Lengua castellana y lenguas cooficiales

1. Las Administraciones educativas garantizarán el derecho de los alumnos a recibir las enseñanzas en castellano, lengua oficial del Estado. La lengua castellana y su literatura tendrán el tratamiento necesario para que todos los alumnos la comprendan y se expresen en ella con corrección, de forma oral y por escrito, al finalizar la enseñanza básica. Las Administraciones educativas adoptarán las medidas oportunas a fin de que la lengua no constituya obstáculo para hacer efectivo el derecho de los alumnos a recibir conocimientos, ni sea fuente de discriminación en el ejercicio del derecho a la educación.
2. En las Comunidades Autónomas que posean, junto al castellano, otra lengua oficial de acuerdo con sus Estatutos, las Administraciones educativas deberán garantizar el derecho de los alumnos a recibir las enseñanzas en ambas lenguas oficiales de la siguiente forma:
  - a) Las Administraciones educativas podrán diseñar e implantar sistemas en los que se garantice la impartición de áreas y materias lingüísticas y no lingüísticas, en lengua castellana y cooficial, en cada uno de los ciclos y cursos de las etapas obligatorias, de manera que se procure el dominio de ambas lenguas oficiales por los alumnos, sin perjuicio de la posibilidad de incluir lenguas extranjeras.
  - b) En las Comunidades Autónomas que no hayan implantado los sistemas indicados en el párrafo anterior, las Administraciones educativas podrán otorgar, en función del estado de normalización lingüística en sus territorios, un trato diferenciado a la lengua cooficial respecto del castellano en una proporción razonable, sin que en ningún caso pueda suponer de hecho la exclusión del castellano. En este supuesto, y en el marco de la programación de la oferta educativa de cada Administración educativa, los padres o tutores tendrán derecho a escoger la lengua vehicular de la enseñanza que reciban sus hijos. Si la programación anual de la Administración educativa no contemplase oferta docente pública o concertada en la lengua vehicular elegida en el municipio o zona limítrofe correspondiente, los padres o tutores podrán optar por escolarizar a sus hijos en centros privados.

# LOMCE-LEC: busqueu les coincidències



## Coincidències LOMCE-LEC

Tant la LOMCE com a la LEC tracten d'estirar al màxim la LOE per la via d'avançar cap a un model d'escola pública que s'acosta als models verticals d'empresa privada, jerarquitzant la gestió dels centres, fiscalitza el treball docent i persegueix fórmules per exercir un control directe sobre els continguts educatius a rebre per l'alumnat. En aquest sentit, la LOMCE i la LEC, amb els seus decrets d'autonomia i gestió, coincideixen plenament en els objectius de transformació regressiva de l'ensenyament públic i en la regulació de la relació asimètrica entre la xarxa pública i la privada. Malgrat tinguin importants diferències en el tractament de la religió i altres matèries, la concepció de l'ESO i aspectes de l'FP, tractament del català i altres llengües oficials, l'esperit centralitzador i segregador de la LOMCE..., cal subratllar un seguit de coincidències que atempten perillosament contra l'ensenyament públic:

1. Tots dos textos legals abandonen el principi LODE de la subsidiarietat de l'ensenyament privat amb respecte al públic. Tant la LOMCE, mitjançant la definició de sistema educatiu, com la LEC amb el de servei educatiu, posen l'ensenyament privat en un pla d'igualtat legal en què les administracions educatives deixen de tenir l'obligació d'ofertar places públiques suficients i col·loquen al mateix nivell la rendibilitat social de l'ensenyament públic amb el negoci econòmic i el model d'adoctrinament que caracteritza l'ensenyament privat.
2. Tant la LOMCE com la LEC preveuen prioritzar, en els processos de matriculació, i des d'un aparent pla d'igualtat, l'oferta educativa privada.
3. Totes dues lleis consagren els concerts als centres d'elit que segreguen alumnat per raons de sexe.
4. La filosofia dels dos textos traspuja una clara voluntat de responsabilitzar el professorat i els centres educatius del fracàs escolar a fi d'amagar políticament la responsabilitat de les respectives administracions educatives.
5. Totes dues lleis aposten per un model de gestió autoritari i jeràrquic i refermen el paper de les

direccions com a representants de l'Administració al centre. Totes dues lleis confereixen a directors i directores un paper gerencial i la potestat d'exercir el control sobre els llocs de treball del professorat i la seva tasca docent. No obstant això, hi ha alguns matisos. La LOMCE referma l'autoritat de la direcció a base de treure competències al consell escolar, mentre que la LEC confia més en el paper de la direcció per governar la comunitat educativa.

6. La LOMCE fa possible que la direcció aprovi el projecte de gestió i la LEC en fa possible el control sobre un projecte de direcció desconegut per la majoria del professorat i el consell escolar. En tot cas, les dues lleis obren el camí a modificacions dels dos projectes esmentats, malgrat que siguin interpretacions reglamentàries d'un projecte educatiu que hauria d'aprovar el consell escolar. Així doncs, la LOMCE i la LEC tracten de crear un buit legal sobre el paper del claustre i la seva funció d'aprovar el projecte curricular, del qual dependran els llocs de treball. Totes dues lleis busquen minimitzar el paper dels òrgans col·legiats de participació en el govern del centre, encara que la desfiguració que la LOMCE fa del consell escolar resulta escandalosa.

7. Totes dues lleis obvien les necessitats dels centres públics com a element bàsic per atorgar-los els recursos. En tots els casos, els recursos restaran condicionats pels resultats obtinguts per l'alumnat en les proves externes.
8. Malgrat que la LOMCE va més enllà i introdueix dues revàlides, totes dues lleis estableixen avaluacions de diagnòstic mitjançant proves externes al centre corregides per professorat extern, on s'avalua individualment l'alumnat sense repercussions acadèmiques. Tot i això totes dues lleis busquen, a través de les conclusions extreïdes d'aquestes proves, el control i la direcció de currículums i continguts. Els dos textos coincideixen a prioritzar els continguts instrumentals i memorístics en detriment d'un ensenyament global, fonamentat en valors i socialment crític.
9. Totes dues lleis, amb diferents metodologies, busquen l'especialització curricular dels centres, tot privilegiant els pertanyents a entorns socials afavorits i discriminant els més desfavorits. Un fet que tindrà com a conseqüència un agreujament dels processos de guetització creixent d'algunes escoles i instituts.
10. Totes dues lleis busquen individualitzar les relacions laborals en detriment de la negociació col·lectiva i lliguen els processos avaluatius a les retribucions del professorat.

# Conclusions

**E**n el procés de discussió i aprovació de la LEC, USTEC-STEs va ser molt bel·ligerant i, conjuntament amb amplis sectors de la comunitat educativa, va fer una gran oposició, amb convocatòries de vaga i manifestacions massives. Ara, la LOMCE, aprofundeix els aspectes que ja vàrem rebutjar amb la LEC i n'hi afegeix de nous amb els quals estem frontalment en desacord. Totes dues lleis són un atemptat contra la qualitat de l'educació i contra els drets laborals dels treballadors i treballadores de l'ensenyament públic.

USTEC-STEs fa una crida a informar i discutir sobre tots els aspectes de la nova Llei, i a recordar els que ja pre-sagiava la LEC, i començar una campanya de difusió i re-buig de les dues lleis.

L'educació pública està, cada cop més, en veritable perill. Les retallades ja l'estan gairebé deixant ferida de mort,

però aquesta nova llei pot acabar amb l'esfondrament total de l'educació pública entesa com un servei de qualitat al qual poden accedir tots el nois i noies.

En moments de crisi, més que mai, la nostra societat necessita una llei que aposti decididament per l'educació pública, que posi límits als centres privats que reben fons públics, que promogui una organització democràtica i participativa en els centres públics i que posi els mitjans necessaris per poder donar resposta a tot l'alumnat, sobretot el que té més dificultats. Només així, entenem, podrem millorar la qualitat i l'equitat del nostre sistema educatiu.

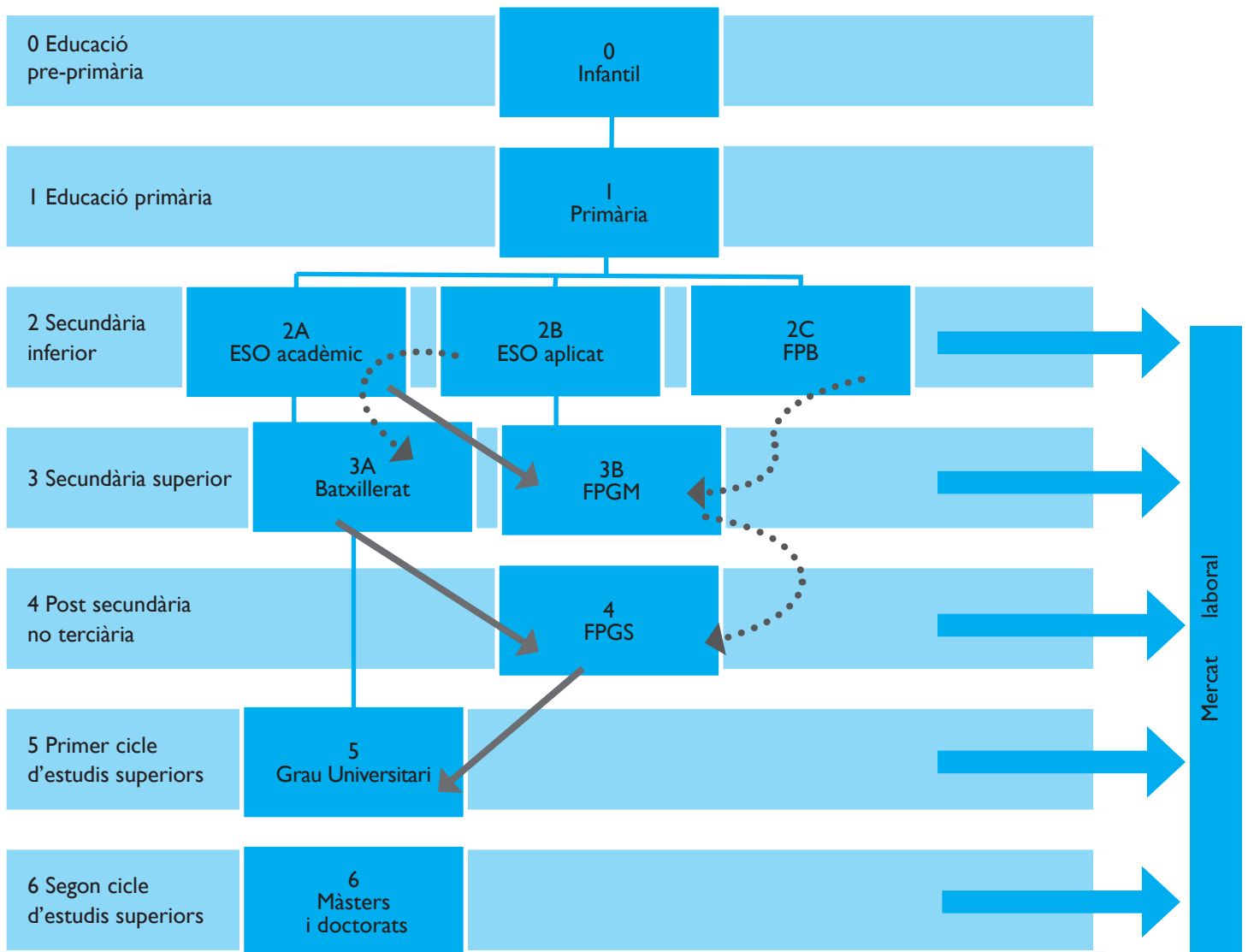
Caldrà tornar a mobilitzar-nos per poder aturar l'aprovació d'aquesta Llei, per aturar les retallades, redreçar la LEC i recuperar tot el que ens han retallat.

Cal, doncs, dir ben alt i fort: aturem la LOMCE, redrecem la LEC

## LA INTERJECCION



# L'estructura LOMCE



Possible interpretació de l'estructura LOMCE segons els criteris ISCED (Classificació Internacional Normalitzada d'Educació).

Com es pot interpretar, el fet que l'FPB pugui ser considerada com a "categoria 2" (subgrup 2c) podria servir per maquillar les xifres oficials europees de fracàs escolar i abandonament escolar prematur.

Les línies contínues representen passarel·les ordinàries, les discontinúes, mecanismes de connexió extraordinaris i no reglats de manera concreta.

## Punts-resum

- És una Llei inspirada en prejudicis ideològics, fonamentada en interessos econòmics i amb voluntat de destrucció d'una cultura educativa democràtica.
- Privilegia l'escola privada, i reconverteix i posa l'escola pública al servei de l'empresa.
- Té un fort esperit segregador: per nivell educatiu, per classe social, per sexe...
- Fa de l'avaluació una eina de control sobre metodologia, continguts i valors.
- Estableix una escola jeràrquica, amb direcció gerencial, i expulsa el professorat, l'alumnat i les famílies de la gestió.
- Els òrgans col·legiats i democràtics de control, gestió i participació (claustres i consells escolars) passen a representar un paper decoratiu.
- Degrada les condicions laborals del professorat i obre la porta a una reconversió brutal de l'escola pública.
- Converteix el sistema educatiu en una cursa d'obstacles fonamentada en reiterades avaluacions externes.
- Dinamita el sistema d'immersió i redueix el català a la irrellevància.

# Butlleta d'afiliació a **USTEC-STES**

## DADES PERSONALS

Nom i cognoms \_\_\_\_\_

NIF

Data de naixement

Adreça \_\_\_\_\_ Codi postal

Localitat \_\_\_\_\_ Comarca \_\_\_\_\_

Telèfons

Adreça electrònica \_\_\_\_\_

## DADES PROFESSIONALS

Centre de treball \_\_\_\_\_ Localitat \_\_\_\_\_

Situació: definitiva  provisional o expecta.dest.  interinatge o subst.  pràctiques  atur

Col·lectiu: inf/prim.  eso  ptfp  secund.  adults  priv.  labor  univ

## AUTORITZACIÓ BANCÀRIA

Titular de la llibreta o CC (nom i cog.) \_\_\_\_\_

Sr./Sra. director/a: faci efectius, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte, els rebuts que li siguin presentats pel sindicat **USTEC-STES** a nom meu.

C.C.C.

Localitat, data i signatura \_\_\_\_\_

**USTEC-STES**

Barcelona (08007): Ronda Universitat, 29, 5è Telèfon 93 302 76 06 - Fax 93 302 55 99

Girona (17001): Eiximenis, 14, 2n 2a Telèfon 972 20 20 34 - Fax 972 41 17 03

Lleida (25002): Pg. Ronda, 2, 1r 4a Telèfon 973 26 30 32 Fax 973 27 25 07

Tarragona (43003): August, 21 entl. 1a Telèfon 977 23 52 63 Fax 977 23 90 04

Tortosa (43500): C/ Nou del Vall, 1 ent. Telèfon i Fax 977 51 10 46

Correu electrònic: [barcelona@sindicat.net](mailto:barcelona@sindicat.net) ● [girona@sindicat.net](mailto:girona@sindicat.net)

[lleida@sindicat.net](mailto:lleida@sindicat.net) ● [tarragona@sindicat.net](mailto:tarragona@sindicat.net) ● [tortosa@sindicat.net](mailto:tortosa@sindicat.net)